

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

ч. 3 /109/

Рік XX

З В Е Р Н Е Н Н Я

ТЕРЕНОВОГО ПРОВОДУ ДО ЗАГАЛУ ЧЛЕНСТВА І СИМПАТИКІВ ОУН

ДОРОГІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ!

В житті і діяльності ОУН, в ідеологічно-політичній боротьбі українського народу за його національне визволення і проти всякого окупанта України, зокрема проти імперіялістичної Москви, надзвичайно успішну роль відіграло українське друковане слово, українські націоналістичні видання: преса, книжки, брошури і листівки ОУН. Свідома того Організація, Головний, Крайові і Теренові Проводи організували власні друкарні і видавництва, щоб мати власну, незалежну оперативну видавничу базу, яка обслуговувала б якнайширші круги української спільноти націоналістичними виданнями, популяризуючи серед неї самостійницькі ідеї модерного українського націоналізму з-під стягу ОУН, зводячи ідеологічні бої з Москвою, виховуючи українську людину в дусі самостійника, остерігаючи її безупинно, щоб не забула, що ворогом українського народу є нарід московський, ворогом України є імперіялістична Москва.

З тією самою метою, заініційовано створення оперативної видавничої бази, яка гарантувала б інтензивну і безперервну діяльність для вітки нашої Організації у Великій Британії і поза нею для потреб української діаспори, якій присвячено наш суспільно-політичний і науково-літературний журнал "Визвольний Шлях". На перших формальних зборах ініціативної групи в Лондоні, в дні 15-го травня 1949 року вирішено заснувати підприємство під назвою Українська Видавнича Спілка, яка вже 27-го червня 1949 р., була формально зареєстрована у британських властей, як спілка з обмеженою порукою. Від того часу до сьогодні УВС згідно з рішеннями ТПроводу діє і систематично розбудовується: при кінці 1950 року закуплено будинок в Лондоні на Мінстер Ровд для редакції ВШ, а в половині 1952 року будинок на 237 Ліверпуль Ровд, в якому приміщено лінотип, яким започатковано організування й розбудову власної друкарні. Коли однак будинок на 237 Ліверпуль Ровд виявився за малий для потреб друкарні, яка власними засобами ощадної господарки швидко розбудовувалася, його продано і закуплено у 1962 році обширний дім на 200 Ліверпуль Ровд, де приміщено весь адміністративний апарат ТП і УВС і друкарню, яку пущено в рух вже 1963 року, значить двадцять років тому.

Основне завдання УВС - це власна видавнича діяльність, бо для тої мети була заснована Видавнича Спілка, в центрі якої поставлено журнал "Визвольний Шлях", якого видання з початком 1954 року повністю передано до власної друкарні, яка вже була настільно-обладнана, що з того часу почалося видавання "Визвольного Шляху" книжковим форматом. В такій формі появилось досі близько 30 річників "Визвольного Шляху" по 11 або 12 книжок кожного року, що разом дає 330 книжок, в середньому по 120 сторін кожна. Це блискучий показник особливо великого нашого вкладу на книжковий ринок української діаспори і солідна обслуга українського читача журналом з добірною націоналістичною тематикою та з широким діапазоном української національної проблематики. Вже і цього досить, щоб оправдати кошти і зусилля в організуванні, вивінуванні і втриманні в оперативному стані друкарні УВС. Але, крім місячника "Визвольний Шлях" УВС видрукувала у власній друкарні і видала під власною фірмою декілька десятків книжок і брошур, а друкарня друкувала і друкує безперебійно "Українську Думку" /орган СУБ/, англomовний кварталник "Юкренісн Рев"ю", "Юні Друзі", "Сурмач" /орган ОБВУ/ й інші періодичні і неперіодичні видання для установ і окремих людей, різновидні поштівки і листівки. Годі уявити собі усе українське видавниче багатство, що пройшло крізь наш друкарський процес, якщо б УВС не придбала власної друкарні.

Маючи все це на увазі, необхідно ствердити, що друкарня УВС безсумнівно оправдала себе як життєдайний чинник і "Визвольного Шляху" й інших цінних видань на службі українській організованій спільноті й українській людині, яка під впливом духа націоналістичних видань стояла і стоїть незламно і непохитно та безкомпромісово на позиції української державности і боротьби за неї.

Кому це треба завдячувати?

Відповідь на це питання дає звіт Дирекції УВС за діловий 1971-1972 рр., де сказано:

"Фундаментом, на якому був розбудований журнал /додаємо ВШ/, це передовсім ідеалізм тих провідних і рядових націоналістів, які його творили й поліпшували і тих, які від початку жертвували для нього труд і засоби та ширили серед суспільства, здобуваючи для нього матеріальну базу. Це їхніми заходами були зібрані фонди для заснування УВС, яка дала легальну основу для видання журналу, а потім стала осередком всієї української видавничої діяльності на цьому терені". Що треба завдячувати теж власній друкарні.

Закладовий капітал УВС становить 9.200 ф. В ньому є однофунтові пожертви, що їх сумлінно зложило членство і симпатички на заклик Теренового Проводу, під час реалізації почину творення сильної і тривалої видавничої бази у формі УВС, більше чим 30 років тому. Усе, майже, членство відгукнулося швидко на цей заклик складаючи пожертви і позики, завдяки тому діло УВС і її друкарні було успішно реалізовано.

Якщо сьогодні майно УВС має вартість понад 97.000 ф., то виявляється, що воно зросло 10-тикратно до закладового капіталу на протязі 30-ти років, що свідчить надзвичайно позитивно в користь дирекції УВС, яка вела обережну і ощадну господарку, поступово розбудовувала друкарню й збагачувала своє майно, зберігаючи річно УВС, як здорову фінансову інституцію.

Але, помимо старанного догляду, ремонтів і поповнень для друкарні, щоб була вона безперебійно в оперативному стані, наша друкарська система і виряд з кожним роком старіли, друкарня ставала непрактична, обмежена в продуктивності і разом з тим не конкурентна в ситуації, коли друкарні старого типу модернізувалися, користуючись найновішими типами друкарської техніки, яка відзначається швидкістю продукції, прицизією роботи і чистотою праці. До того наша друкарня

в сучасному стані потребує багато змін і поправ, щоб була даліше в оперативному стані. В такій ситуації перед дирекцією УВС і перед Тереновим Проводом однаково, стояло питання - інвестувати щонайменше яких 10 000 ф., щоб вдержати в оперативному стані нашу старого типу друкарню для українських видавничих цілей нашого терену /на англійському ринку продукція цієї друкарні не може бути конкуренційною/, або за кошти 80 000 ф. змодернізувати нашу друкарню, випосажуючи її найновішими технологічними друкарськими машинами і маючи модерне вивінування розвинути продукцію теж для англійського ринку та додаткових приходів з нього.

Остаточно дирекція УВС стала на становищі, з огляду на великі можливості продукції для англійського ринку, що гарантувала б рентабельність друкарні, модернізувати її, інсталиючи нові модерного типу друкарські машини. Прихильній такій перестановці є молоді працівники друкарні, які бачуть в ній корисні перспективи для друкарні, для УВС і для себе особисто. Тереновий Провід одобрив становище УВС, розраховуючи тепер так само, як було в початках творення УВС і друкарні на всебічну підтримку для тої справи збоку усього нашого членства, організованих симпатиків, а почерез них на підтримку якнайширших кругів української спільноти у Великій Британії.

Модернізація друкарні потягає за собою величезні кошти, як сказано вище. З того УВС матиме не більше як 20 000 власних фондів. Значить яких 60 000 ф., треба постарати в близькому часі, щоб почин модернізації друкарні зреалізувати. Звичайно, не обійдеться без затягнення позики на велику суму грошей, за яку треба буде платити відповідні відсотки. Щоби таку кошовну позику обмежити до остаточно необхідної суми, Тереновий Провід оцим зверненням ініціює акцію організування на цю ціль фондів і закликає загал членства і організованих симпатиків складати організаційним шляхом на цю ціль пожертви і безвідсоткові, або на низьких відсотках позики, як також провести розшуки за позичковцями між прихильними нам українськими громадянами. Акцію організування фондів належить вести від появи цього звернення на протязі шести місяців. Зібрані гроші належить пересилати організаційним шляхом до фінансово-господарчого референта ТП в Лондоні.

З вірою, що акція організування фондів на модернізацію друкарні пройде успішно і що почин буде належно реалізований, остаємось з дружнім привітом,

Слава Україні!

Червень 1983 р.

Тереновий Провід ОУН ВБ.

ВИШКОЛИ - ЦЕ ОBOB'ЯЗОК КОЖНОГО ЧЛЕНА

"Українська Молоде!"

Гряде неухильно час, коли згідно зі Зверненням з 1949 року треба буде стати поруч Твоїх друзів з України до остаточного, вирішального бою проти ворога України й людства. Питання стоїть, чи Ти готова!" /із звернення VI ВЗ ОУН до Української Молоді/.

Щоб дати відповідь на те питання, молодим людям - членам Організації Українських Націоналістів необхідний систематичний вишкіл. Без вишколу не можуть обійтися жодні організаційні клітини, жоден член Організації, незалежно від його організаційної функції та обов'язків. Вишкіл молодих кадрів повинен бути всебічним і багатограним. Розв'язувати актуальні проблеми, знаходити правильні відповіді на питання в кожній ситуації - може тільки відповідно підготова-

ний член - активіст. Ідеологічно-політичне озброєння кадрів і постійне доповнювання їх знання - це головна передумова успішного здійснювання наших завдань. Вчитись, означає удосконалюватись. Тому маємо на увазі, що вчитись ніколи не соромно, але соромно й шкідливо робити помилки з браку знання, чи через свою несвідомість.

Головними критеріями вартості нашого члена є характерність, жертвовність, конкретна повсякденна праця та дія в користь визвольної боротьби. Тут при нічому заслуги наших батьків, важливими є наші заслуги і то не лише в минулому, але і сьогодні, наша активність на місцях поселення.

Щоб виховати характерних націоналістів ОУН ставить до кожного члена найвищі вимоги. В ОУН не сміє бути місця для гіпокритів /лицемірів/, людей безхарактерних, людців з подвійною мораллю, для кар'єристів, інтригантів, демагогів і ошуканців.

Сл. пам. Провідник Степан Бандера у "Слові до українських націоналістів-революціонерів за кордоном" писав: "Організація мусить вимагати від своїх членів того, чого вимагає наша боротьба: коли треба - віддати все в жертву. Кожний член мусить бути готовий покинути рідню, зректись особистих життєвих плянів і йти в боротьбу в найтрудніших умовах, готовий, коли прийдеться, покласти і своє життя. Це основна міра обов'язків члена, яких від кожного, без жодного виїмку Організація може і буде вимагати".

Ознайомлення і аналіза ідейно-політичних течій та акцій тутешнього довкілля, правельність чи обманливість їх, система нашої протидії і офензивної дії - це ^жбо важливі елементи вишколу. Тут головне йдеться про ідейно-ділове озброєння, а зокрема нашого молодого активу. Чого й вимагає від нас одна з постанов VI ВЗ ОУН:

"Закріпити систему дійових вишколів для членства МЖ і нового активу під керівництвом даних секторів /і ділянок/ праці Організації".

В осередку вишколу мусить бути роля і завдання ОУН визначені постановами VI ВЗ ОУН, плянами Проводу та статтями-коментарями в "Бюлетені" ОУН.

Дуже важливим є обговорення ролі і проблеми АБН, ВАКЛ, ЕРС. При тому треба аналізувати їхні ухвали, декларації тощо. Тільки що на цьому терені в Лондоні ми були свідками успішно проведених конференцій АБН і ЕРС, під гаслом "Наша альтернатива до атомової війни". Деякі матеріали чи доповіді напевно будуть публіковані, які опісля повинні бути темою до аналізу на вишкільних сходинах СМК. З багатьох громад були учасники цих конференцій, треба зобов'язати їх здати звіт-звідомлення з пройдених конференцій, бо ти самим заставимо наших молодих членів приймати активну участь у такого роду конференціях.

Для крашої оперативності і дії молодого активу потрібно познайомитися з постановами VI ВЗ ОУН, які кажуть слідує:

"Закріпити систему дії Організації лише по лінії оперативних звен в існуючих секторах /і ділянках/ праці Організації згідно з зацікавленням членства".

Дуже часто коли молода людина стає активним повноправним членом Організації, тобто з юнацтва переходить в актив, не має що робити. В юнацтві була зобов'язана ходити на сходина, а закінчивши юнацький вишкіл залишилася без обов'язків. В такому випадку до чого зобов'язує нас одна з постанов VI ВЗ ОУН:

"... СМК мусить закріпити у своїй вишкільно-дійовій програмі систему подвійного навантаження, де крім суто організаційного оприділення, кожний член МЖ і повний член активу /якщо це є в засягу його зацікавлень і потреб Організації/ одержить конкретне доручення працювати в системі ОУВФ, себто на громадсько-політичному відтинку, виховному відтинку і на відтинку зовнішньої політики /ОУВФ, ТУСМ, УЦІС, АБН, ВАКЛ/".

Молодий член активу повинен багато читати. Повинен бути ознайомлений з писаннями крайових авторів, а зокрема творами сл.пам. Провідника Степана Бандери "Перспективи Української Революції" та іншими що їх кожночасно друкується на сторінках "Визвольного Шляху", "Шляху Перемоги", чи "Гомону України", або видаються окремими книгами в наших видавництвах.

Постійний і систематичний вишкіл допоможе членові розуміти значення нашої дії звідси в Україну! Член Організації мусить бути свідомий того, що ми маємо не лише брати з України, а маємо теж і їй дати! Це дуже важливе. І те що беремо треба нам вміло використати тут для потреб воюючої нації!

"Основною ціллю СМК ОУН є:

- а/ морально, політично і матеріально скріплювати і поширювати фронт боротьби української підярмленої молоді проти ворога.
- б/ розпрацювати і застосувати належні методи демаскування, розкладу, нейтралізації, і в загальному безпощадної боротьби з імперським тиском окупаційної молоді на українську підярмлену молодь". /постанова VI ВЗ ОУН - не публікується/.

Проводячи наші вишколи завжди підкреслюємо що ми є складовою частиною поневоленої України. Перед нами на еміграції стоять ці самі проблеми відчуження, що й перед молоддю в Україні. Нам грозить асиміляція і денационалізація, а молоді в Україні русифікація. В Україні внаслідок природнього спротиву русифікації кристалізуються духовно сильні характери. Ми весь час заперімічуємо і зовнішній спротив русифікації. Постійно наростає незадоволення. Крім того існує невиразна ситуація в світі. Всі ці аспекти треба включати до вишкелів і як каже одна з постанов VI ВЗ ОУН:

"Зінтенсифікувати вишкільну і освідомляючу працю над молоддю на еміграції по лінії підготовки на випадок міжнародного конфлікту і революційних дій внутрі ССРС".

Переводячи вишколи включаймо до цієї праці самих себе. Не конечно мають це робити старші віком члени сітки активу. Іншою справою що утруднює наші вишкільні сходи є приміщення. Коли сходимось в домівках то це кидає певну підозру для тих які свідомо не є в наших рядах. Тоді чи не ліпше було б зорганізувати ТУСМ. Це може бути окреме товариство, або при СУМ. Можна було б теж зорганізувати при СУМ окремий курінь, що його візитівкою були б сходи для дружинників. Можна б цей курінь назвати напр.: ім.В.Івасюка. До того товариства чи куреня треба було б приймати лише членів молодих кадрів. Тоді ми не мусіли б ховатися з відбуванням сходів, а свобідно переводили б наші вишкільні заняття. Товариство Української Студіючої Молоді існує в заокеанських країнах. Вони й не протестують якщо їм закидають приналежність до ОУН. А в тім, українське й неукраїнське суспільство якщо ближче поінформоване про діяльність СУМ то часто густо каже що сумівці це майбутні "бандерівці".

Продовжуючи вишколи ми аж ніяк не можемо легковажити молодечих організацій, а згідно з постановою VI ВЗ ОУН щораз більше наголошувати їхню роль в позитивній підготові корисних одиниць для нашої Організації:

"Роль молодечих організацій, як підготовка формування дієспосібних одиниць на різних відтинках революційно-політичної активності повинна бути ще більше наголошена. Ідеологічні вишколи, фахове знання окремих ділянок пов'язаних з політичною акцією, революційною дією веденням зв'язку, інформації і пропаганди мусить бути включені у вишкільну програму даних організацій".

В постановах VI ВЗ ОУН наголошується теж військовий вишкіл, який у нас був дещо занедбаний, але тепер коли вже маємо стрільницю то непевно зможемо й це оживити та фахово переводити військові вишколи. Очевидно запрошуючи професійних людей, щоб такий вишкіл перевели.

Отже дорогі подруги і друзі не гаймо часу, а берімося до реалізації постанов VI ВЗ ОУН і підготовки себе самих та молодших від нас до завтрашнього дня. Щоб несподівані заворушення не застали нас неготовими, бо за долю завтрашнього дня ми нестимо відповідальність. За словами Іван Франка: "пам'ятай, що на тобі мільйонів стан стоїть, що з'я долю мільйонів мусиш дати ти відповідь".

oooooooooooo

Антеї

ОУН — Ідеологічна і Етична Організація

Основник модерного українського організованого націоналізму, Микола Міхновський, заявив ще 1893-го року в декларації п.н. "Конфесіон де фва молодого українця" /визнання віри молодого українця/, що віра, незнищима й необмежена віра, у візію УССД має стати тпчною ознакою українського націоналізму. Ця віра стала ознакою ОУН. Якби не ця віра в абсолютну необхідність для українського народу здійснення ідеї УССД, не було б революційного чину десятків тисяч борців в рядах ОУН-УПА 40-их, 50-их і пізніших десятиліть.

1900-го року Микола Міхновський наголосив у своїй "Самостійній Україні" першоважливість ідеологічно-етичного чинника в боротьбі за УССД: "ми відродились з ґрунту наскрізь напоєного кров'ю наших предків, що лягли в боротьбі за волю України, ми виссали з молоком наших матерей стародавню любов нашої нації до вітчизни і її свободи і ненависть до насилля над нами... Наша нація ступила на новий шлях життя, а ми мусимо стати на її чолі, щоб вести до здійснення великого ідеалу... як партія бойова... ми візьмемо силою те, що нам належить по праву".

Дещо пізніше, 1904-го року, Міхновський ствердив: "Головна причина нещастя нашої нації — брак націоналізму серед ширшого загалу її". Найважлишим рушієм боротьби за УССД є націоналістична ідеологія! Міхновський пояснив своє твердження такими словами: "Націоналізм — це велетенська і непоборна сила... Націоналізм єднає, координує сили, жене до боротьби, запалює фанатизмом поневолені нації в їх боротьбі за свободу."

Микола Міхновський передав двом черговим визначним націоналістам-піджовникові Євгенові Коновальцеві і д-ру Дмитрові Донцову. Донцов навчив націоналістів двох принципів: перший — визвольною організацією мусять керувати великі національні ідеї, святі, незмінні, непомильні, як от ідея необхідности відзискання УССД чи українська ідея міжнародного ладу: "Воля народам, воля людині!" Другим Донцовським принципом є необхідність поєднання фанатичної одержимости визнавців ідей з безмежною сталевю і жертвенною волю на службі цієї ідеї. В ОУН ці принципи оформлені в першій точці Декалогу: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї."

Полк. Є.Коновалець найбільше заслужений тим, що він перший здійснив на велику скалю всенародної організації дві тенденції, два найважливіші елементи визвольної боротьби — ідеологічний і військовий, згідно з вченням Миколи Міхновського. Донцов репрезентував у 20-их роках ідеологічний принцип революційного націоналізму, а УВО — вій-

ськовий. А в ОУН ці два принципи полк. Коновалець з'єднав в один рух. Синтеза цих принципів з'ясована в постановах основуючого Конгресу ОУН. Ці постанови розпочинаються визначенням ідеологічного принципу: "Український націоналізм є духовий і політичний рух..." /т. I, 1/ Дещо далше написано: "Український націоналізм... зорганізований на принципах: чинного ідеалізму, моральної своєзаконності та індивідуального почину." /т. I, 15/ Знову ж другий, військовий принцип висловлений так: "Повне усунення всіх займанців з українських земель, що наступить у бігу національної революції, та відкриття можливості розвитку Української Нації в межах власної держави, забезпечить тільки система власних мілітарних зброєнь та доцільна союзницька політика." /т. IV, 2/. Про ОУН сказано, що вона "бере ідею УССД в підставу свого політичного діяння." /IX, 1/ А далі: "ОУН ставить собі за завдання... викликати в українському народі державно-творчі зусилля, розгорнути українську національну силу." /т. IX, 3/

ОУН дуже багато звернула увагу на виховання і вишкіл у своїх кадрах визначених ідейно-етичних вартостей. "Десять заповідей українського націоналіста" /С. Ленкавського/, "12 прикмет характеру українського націоналіста", "44 правела життя українського націоналіста" /Зенона Коссака/, "Марш Націоналістів" /Олеся Бабія/, "Молитва Українських Націоналістів" /Остапа Мащака/ були членством дуже серйозно засвоєвані та практиковані. Рівночасно з ідеологічно-етичним ростом ОУН йшло опрацювання та реалізування концепції "перманентної революції". На ідеологічно-етичному відтинку найактивнішими були провідні члени Крайової Екзекютиви на ЗУЗ Степан Охримович, Іван Габрусевич і Ярослав Стецько, а на боєво-військовому – Роман Шухевич, Зенон Коссак, Михайло Колодзінський.

Завершення росту ОУН в 30-их роках репрезентувала постать крайового провідника на ЗУЗ, Степана Бандери. Повище процеси віддзеркалені в преславній промові Степана Бандери на суді у Львові 1936 року, в якій він заявив: "Ми стоїмо на становищі, що обов'язком кожного українця є підпорядкувати свої особисті справи і ціле своє життя інтересам і добру нації... наша ідея в нашому понятті є така велична, що коли йде про її реалізацію, то не одиниці, не сотні, а мільйони жертв треба посвятити, щоб її таки зреалізувати". Знаменитими були на згаданому суді також виступи Осипа Мащака і Ярослава Стецька, що виявили домінуючу роль націоналістичної ідеології в етичних мотивах.

Найбільше знаменним чином ОУН в другій половині 30-их років була заява полк. Михайла Колодзінського нацистському консулеві в Хусті 15 березня 1939 р.: "В словнику українського націоналіста немає слова 'капітулювати'. Сильніший ворог може нас у бою перемогти, але поставити нас перед собою на коліна – ніколи!". Це вияв етичної нескореності одержимого ідеями УССД націоналіста.

Після загибелі полк. Є. Коновальця, частина провідного активу ОУН, що перебувала головно на еміграції в країнах Центральної Європи під владою гітлерівських расистів, почала відходити від основних ідейних і етичних заłoженнь ОУН. Акт створення в лютому 1940 р. Революційного Проводу ОУН очоленого Степаном Бандерою був протестом-реакцією на ці "опортуністичні" прояви і бажання націоналістів-революціонерів прямувати до здійснення візії УССД наміченим за полк. Коновальця шляхом. Цей факт найкраще з'ясував сам Степан Бандера в статті "В десятю річницю створення РП ОУН". Бандера пивав: "Акт 10 лютого 1940 і II Великий Збір ОУН завершили процес кристалізації всередині Організації, утвердили націоналістичний, революційний напрямок визвольного руху і лінію цілком самостійної політики, вільної від зовнішніх орієнтацій." А далі: "Український націоналістичний, революційно-визвольний рух, сформований ОУН, зродився і виріс органічним порядком з двох основних елементів: націоналістичної ідеології і з революційної дії, безкомпромісової збройної боротьби за державну самостійність збоку УВО".

Примат націоналістичної ідеології, в протизагу до т.зв. практичної реалітетної політики, викресав могутню етичну силу в Проводі і кадрах ОУН, що проявилася в періоді 40-их і 50-их років. Лише завдяки цій етичній настанові, люди готові були масово ризикувати власним життям у розгортанні національно-революційної боротьби. Організація стала сильнішою, більше динамічною, ударною, боєвою. Постать Степана Бандери виросла в короткому часі на етичну вартість. На наказ Провідника Бандери тисячі членів ОУН готові були жертвувати своїм життям. Цей ідеал революціонерів-націоналістів-бандерівців рознесли по всій Україні Похідні Групи ОУН. Лише безмежно високий етичний рівень Проводу ОУН, дав відвагу кадрам змирятися з могутніми тодішніми німецькими імперіялістами. Відмітимо, що теж члени ПУН під керівництвом полк. А. Мельника хотіли, щоб постала УССД. Але в них не було тієї необхідної морально-ідейної насаги до боротьби за УССД, а така боротьба означала виступити проти німецьких окупантів України. ПУН, за винятком двох-трьох осіб, не мав відваги на такий революційний чин, яким був Акт 30 червня 1941 року. Тому не диво, що згодом ПУН дав наказ своїм кадрам втікати на захід перед наступаючими російськими агресорами. Лише надзвичайна віра в свою Правду й найвища етична жертва могли витримати дво-фронтową війну ОУН-УПА, при чому тисячні кадри боєвиків-революціонерів йшли на смерть, будучи абсолютно певними, що з ними є їхні провідники. Відомі сотні випадків, що підпільники розривали себе гранатами, чи дострілювали себе або брали отруу, щоб не впасти живими у руки ворога. Такий масовий героїзм міг статися лише при наявності фанатичної віри й вірності ідеям ОУН, тобто при абсолютній самовідданості, найвищому етичному рівні, коли ціль і реалізація її цілковито покриваються.

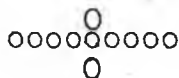
В питанні важливості ідеологічного й етичного чинників для ОУН під сучасну пору є класичною, дуже актуальною, стаття Степана Бандери "Ідея і людина в ідеологічному русі". Бандера твердить, що в ОУН, ідеологічний чинник залишається десятками років незмінним, але етичний чинник зазнає змін. Це повні правельне твердження, бо ідея УССД є незмінною з покоління в покоління, але напруга боротьби за її здійснення міняється з різних причин. Раз більше, раз менше людей, готових ризикувати своїм життям за здійснення цієї ідеї. Це етичне питання, або виховно-вишкільне. Тому кардинальної ваги є для нас твердження Степана Бандери: "Найкращі ідеї й програми не спроможні формувати життя й розвитку, доки не знайдуться їх апостоли і борці, люди сильних характерів, віри, запалу, посвяти і чину."

Провідник Бандера мав також рацію, коли заявив: "Наступ ворога і противників завжди іде в першу чергу на ідеологічно-політичні позиції руху та на активних в ньому людей."

Іншою цінною студією Степана Бандери є стаття "До питання основних кадрів національно-визвольної революції" з 1953 р. Наначе звертаючись до нас, Провідник писав: "Не шукати готових кадрів, а тільки виховувати їх, мобілізувати й організувати з таких людей, які до цього надаються своєю настановою і характером... Творення, формування кадрів для визвольної боротьби - це і є найсуттєвіше, головне завдання цілого революційного процесу... Основна частина боротьби революційної організації з ворогом - це і є боротьба за душу людини, за ідейний вплив на цілий нарід, за поширення ідеї й концепції визвольної революції серед найширших мас народу, захоплення їх цією ідеєю і через приєднання їх на бік визвольної боротьби... Чинники, які приєднують людей на бік революції - це комплекс ідей, революційна організація і дія. Особливе значення має ідеологія. Ідея - це душа, породжуюча і рушійна сила цілого визвольного руху."

Врешті наведемо третю чи не найважливішу студію Степана Бандери для нашої теми, а саме "Перспективи української національно-визвольної революції" з 1958 р., в якій він твердив: "Головний акцент революційної концепції лежить на вольовому наставленні... революційна організація без відповідної дії не сповняє свого призначення і завмирає.

Боротьба — це вияв живучості революційної ідеї і життєздатності революційної організації." Одні з найважливіших завдань стратегії національної революції є "мобілізування потенціалу, який дремає в народних масах... Основним і найзагальнішим способом революційної мобілізації народу є мобілізація ідейно-політична... особливе значення має моральна сторінка — плекання ідеалістично-вольового наставлення, готовності до боротьби, до жертвування власної безпеки, добра і життя в історичному змаганні нації."



І. Ковальський

Суттєвий шлях ОУН

Наша Організація увійшла 1929 року в український політичний світ як формація суто самостійницько-державницька, революційна в площині ідейних заłoженнь і в методах праці та боротьби. Вона прийшла на світ як соборницька Організація зорієнтована на столичний Київ як символ української визвольної і державницької політики, хоч діяла найширше з уваги на обставини на ЗУЗ. Характер соборництва, державности і безкомпісової боротьби вона задержала по сьогоднішній день, переходячи по через декілька наймаркантніших періодів широкої чи звуженої підпільної діяльності. VI Великий Збір ОУН наголосив ці найхарактеристичніші ознаки ОУН у всіх своїх постановах, а найсильніше в Маніфесті до незламного Українського Народу. Визвольна революція і настанова провадити до неї та з її позицій досягнути ідеал вікових змагань — це та провідна нитка, лямбтмотив, що пронизує Маніфест від першого рядка до останнього.

Маніфест VI Великого Збору ОУН заадресований до українського народу цілісно, що значає, що цей документ заадресований рівночасно і до всіх українців на чужині, які на рівні з народом в Україні повинні здійснювати його постулати. Цей документ став піддержаний представниками ОУН з України під час Великого Збору, що надає йому унікальної важливості, він пішов до Подруг і Друзів на Україні, які будуть його ступнево здійснювати в підпіллі, а коли унааявниться потреба, то й у явному русі спротиву.

Яке ж наше практичне зобов'язання до цього Маніфесту на чужині? Це практичне зобов'язання полягає найперше в тому, щоб ми думали й діяли в ім'я визволення України, щоб ми знаходили многі сили для визволення в духовості та національних аспіраціях української нації, і щоб вкінці ми всі були також переконані в тому, що без зброї, без революції, без жертв визволення з московської неволі неможливе.

Оприлюднивши Маніфест у нашій пресі, ми зробили ні більше, ані менше, але тільки перший найбільш мінімальний крок. Маємо враження, що цей переважний документ ще не ввійшов як важлива виховно-вишкільна лектура між активом ОУН /членством, юнацтвом, симпатиками/. Що гірше, це те, що ці Подруги і Друзі, які його прочитали, проти Маніфесту могли вже забути. Сподіваного впливу того документу на поставу активу до теперішніх завдань не помічається. Противники його практично відкинули, або використали Маніфест для того, щоб заатакувати Організацію за прямування до "ексклюзивності" у внутрішньому політичному житті. З нашої сторони не появилася досі ані одна серйозніша студія присвячена Маніфестові. За винятком журналу "Визвольний Шлях", цього Маніфесту наша преса ніколи не цитує, ніколи на нього не покликається, його не афішує. Натомість україномовні підсоветські видання майже не знімають зі своїх сторінок змісту Маніфесту чи змісту інших

постанов, чим підготовляють свої кадри для широкої пропагандивної дії проти ОУН на місцях - під цю пору, а зокрема в майбутньому.

Отже, наше перше завдання на полі широкої політичної дії в громаді зводиться волею чи неволею до того, щоб повернутися до джерел, себто до того, що творить основу живого політичного руху, цими джерелами користуватися, зміст джерельних матеріалів поширювати й поглиблювати, щоб духово й політично бути не одним з багатьох, але одним, що має щось громаді сказати і до чогось громаду наставляти.

Змагання в народі на полі ідейному та політичному важні в усіх народів, але найважливіші вони серед народу поневоленого. Брак зацікавлення до політики та змагання на ідейному полі ніколи не буде відзеркалювати того, що, мовляв, усі вже так підкуті в ділянці ідейно-політичного держання, що їм нічого більше не потрібно. Найчастіше прояви незацікавлення між громадкістю до міркувань на ідейно-політичні теми вказує на те, що громада чи її частини /прошакки/ вже настільки постарілися та вижилися, що навіть ідейно-політичні міркування їх не ворують, не цікавлять, не оживають, а радше - денервують. Громада з такою поставою до духово-політичних вартостей хоч живе іще, хоч думає раніше засвоєними категоріями, вже нахилена до зашмерця, або в найкращому випадку - до того, що популярно називають етнографізмом, аполітичністю. А етнографізм і аполітичність - це наявні широкі прояви в сучасній українській діаспорі серед усіх поколінь. Хіба не випадок названо доволі видні прояви зокрема серед молодих поколінь у повороті до драгоманивщини, скрипниківщини, хвилювизму, винниченківщини, але вже не до міхновщини, донцовщини, липинщини, не говорячи вже про мазепівщину, шенченківщину тощо. Деяка частина українських людей на чужині дійшла духово до того, що прямо проповідує аполітичність, як це було в другій половині XIX ст., коли раніше спольщені чи обмосковщені провідні верстви народу українізувалися, але політично не організувалися аж до початків XX ст. Ці прояви новітнього українського аполітизму видні не тільки серед дорослих нащадків простих українських батьків, але пропорційно мабуть їх найбільше серед дорослих нащадків свідомих під національним оглядом і активних в громаді батьків. Безперечно, що тут завинила перевага виховання серед чужого середовища, зокрема чужі вищі школи та активність міжнародних антинаціональних студентських рухів. Зацікавлення до троцкізму та махновщини, при майже хворобливій ненависті до українського патріотизму - це чи не найпереконливіший вказівник на потреби посилення і поглиблення головно серед молодшої інтелігенції української національно-політичної освіти в змісті поклику Манифесту VI Великого Збору ОУН та інших матеріалів і постанов того й раніших Великих Зборів.

Отже реасумуючи сказане, увага всього активу ОУН, зокрема провідного, не має ні морального, ані тим більше кожного іншого права віддалятися від переважливих елементів націоналістичної /патріотичної на похідній мові/ духовості і революційної практики в думанні і в чинах, навіть тоді, коли перше ніби не модне, а для другого не має на чужині практичного поля примінення. Наш Рух діє глобально, він шукає для себе місця на міжнародному полі, а тому його думання і принаймі бажання дій потребують бути такими ж глобальними, а не периферійними. За головну мету для тієї дії служить ідеал національного визволення українського народу та відновлення чи відвоювання на його етнографічних землях незалежної і соборної держави.

Ідеологічно-концепційний погляд на сучасну роль Військового
Сектора ОУН

Під сучасну пору військова зброя є підрядним засобом визвольної боротьби, що її веде ОУН. Це тимчасовий стан, бо згідно зі стратегією ОУН, остаточне звільнення України від всіх окупантів неможливе буде без ужиття в рішальній мірі військової сили. Це твердження стало в визвольній стратегії ОУН аксіомою. В постановах основуючого Конгресу ОУН в 1929 році визначено: "Лише військова сила, що спиратиметься на озброєний народ, готовий уперто та завзято боротися за свої права, зможе звільнити Україну від займанців та уможливить упорядкування Української Держави." /розділ V, т. з/ В усіх наступних Великих Зборах ОУН ця аксіома лишилася незмінною по сьогоднішній день.

В сьогоднішній стадії боротьби, коли ми не маємо змоги вживати масово військову зброю, найпершим імперативом є усвідомлення всіми кадрами ОУН, що ніякими пацифістичними і т.зв. еволюційними методами ми України ніколи не визволимо, і тому необхідно всім знати військову стратегію ОУН, що її коротко окреслюємо поняттям: "Українська Національна Революція". В дальшому треба вивчати тактику й саму зброю, що буде у відповідний момент вжита задля реалізації нашої визвольної концепції. Врешті, треба мати фахові військові кадри, які будуть потрібні для завдань національної революції.

Для того, щоб доказати, що для української визвольної боротьби є придатна лише революційна стратегія і повстансько-боева тактика, треба поглянути на різні можливості ведення збройної боротьби під сучасну пору. Отож розрізняємо три можливі стратегії збройної боротьби: а/ при допомозі нуклеарної зброї, б/ при допомозі регулярних або т.зв. конвенційних армій без ужиття нуклеарної зброї і в/ при допомозі партизанських засобів. Нуклеарна стратегія нам недоступна. Конвенційна стратегія може бути додатковою до революційно-повстанської, але третя стратегія – національної революції – для поневоленого народу єдинореальна. Розрізнення цих трьох родів ведення збройної боротьби в сучасній дійсності є важливе з того погляду, що лише будучи упевненим в нереальності для українського визвольного руху вжиття перших двох родів стратегії, ми присвяtimo себе реалізації третьої стратегії.

Організація Українських Націоналістів є проти світової нуклеарної війни, у висліді якої мала б постати УССД. В такій війні ми не маємо можливості бути суб'єктом, і тому вона була б за Україну, а не в інтересі України. Не має ніяких даних, що той, хто вів би проти Росії нуклеарну війну, вів би її задля постанови УССД. Знов же, не має ніяких виглядів на зорганізування будь-де у світі такої жовтої української армії, яка могла б перемогти сили російських окупантів без ужиття нуклеарної зброї. Тому спасенну стратегію визволення для України треба шукати єдино в самому українському народі, в його волі до визволення і відзискання власної суверенної держави. Виходимо із заложення, що незалежно від міжнародної ситуації, український народ хоче жити як самобутня нація, і саме в цій екзистенційній волі до пережиття в поневільній дійсності криється найреальніша сила, яку треба озброїти й відповідно скерувати проти ворога-окупанта. Методу визволення поневоленого народу, основу на потенціалі народу до волі називаємо стратегією національної революції.

В історії України, ми тепер знову опинилися в початковій стадії визвольної боротьби, тобто мусимо різними шляхами і засобами doprowadити до такої ситуації всередині російської імперії, щоб визріла нагода для розгорнення дальшої заавансованої стадії боротьби; коли зможемо організувати більші військові повстанські формації. Щойно в заавансованій стадії могли б прийти на допомогу певні українські

регулярні формуції, зорганізовані поза межами ССРСР.

На основі повищої аналізи різних стратегій робимо практичний висновок: з одного боку треба нам допомагати зробити все можливе, щоб в Україні наші визвольні сили скріплювали тенденції, які розхитають російську імперію настільки, що визріє ситуація для реалізації повстанської визвольної боротьби. Рівночасно треба готувати там кадри для розгорнення цієї збройної боротьби, коли настане слушний час. З другого боку, у вільних країнах поза межами російської імперії нам треба вести таку визвольну політику, яка допомагала б послабити російську імперію, щоб улекшити ріст національно-визвольних рухів. Нашою напрямною є засади зовнішньої політики ОУН, в началі яких є теза, що російська імперія є ворогом цілого світа, а тому вона мусить бути знищена. Але ми є проти нуклеарної війни як засобу до досягнення цієї мети тому, що кращою стратегією є стратегія визволення уявлених націй. Цю стратегію реалізують самі уявлені народи а Вільний світ повинен давати їм потрібну допомогу, як для розгортання їхньої революційно-повстанської сили, так і для нейтралізування власною силою російської нуклеарної сили.

Для підготовки повстансько-революційного авангарду нашим завданням є постачати для визвольного руху в Україні відповідну військову вишкільну літературу, різного рода потрібні технічні засоби і есентуально - групи спеціалістів. Знов же для пропагування у Вільному світі нашої національно-визвольної концепції потрібно мати людей обізнаних з цією концепцією настільки фахово, щоб їх прийняли серйозно в установах різних держав, які формують зовнішню політику і в військових штабах та військових школах.

Пам'ятаймо, що і наш ворог не спить. На наш визвольний рух йде з різних боків наступ, якого завданням є недопустити до того, щоб Вільний світ сприйняв наші поради та щоб ми давали ефективну допомогу тим, які ведуть визвольну боротьбу в Україні. Вороги української державності вживають таких методів: а/ ширення історичної та ідеологічної дезінформації про ОУН-УПА; б/ ведення психологічної війни при допомозі ширення страху, мовляв ми хочемо викликати в світі нуклеарну війну, ми підпалювачі війни, а далі ширення терору і шантажу, мовляв Росія всемогутня, а наша визвольна концепція це нереальна фантазія; в/ натиск ССРСР через дипломатичні канали, п'яті колони та свою КГБівську агентуру на різні кола вільних народів, щоб паралізувати наші впливи в цих народах.

Отже перед нами побіч завдання допомоги визвольним силам в Україні і пропагування нашої визвольної концепції у світі, є ще третє завдання - протидія на ворожу дію. На ворожу психологічну війну мусимо відповісти власнопідметною психологічною війною проти російських расистів, імперіялістів і тоталітаристів. Проти світових сил, ворожих до відновлення УССД, нам треба монтувати наш світовий фронт волелюбних сил, що робимо під формою АБН і різних співзвучних рухів. Врешті треба змагатися з ворожими ідеями навіть внутрі української спільноти, де ширяться різні противизвольні протинаціоналістичні ідеї. Цей загально-український відтинок важливий цим, що ворог намагається відібрати від ОУН головну базу нашої сили, тобто потенціал українського народу, що становить підставу нашої концепції власних сил.

Є дві передумови для розгорнення дії Військового Сектора в ОУН: перша - точне і чітке знання нашої визвольної концепції, під кутом якої підготовляємося, що є засадничо відмінне від мілітарних доктрин суверенних держав. Друга передумова - підготовка ОУНівських теоретиків і пропагандистів цієї нашої єдиноспасенної визвольної концепції. Ці ідеологічні передумови підказують істину, що націоналісти-військовики мусять бути носіями ідей ОУН, але теж рівночасно вони мусять бути фаховими знавцями організування і керівництва всенародньої повстансько-військової революційної сили. Вже тепер, постійно, мусять наші військовики вести ідейно-концепційний бій внутрі української спільноти та між есентуальними нашими союзниками за перемогу нашої

визвольної концепції.

Треба ствердити, що ми є спроможні впливати на прискішення визвольних процесів в Україні, що приведуть до відновлення масової збройної боротьби, зокрема при допомозі засобів інформації: розповсюдження писаної літератури і радіо-передач, якими ширяться визвольні ідеї, ідеї національно-повстанської революції. Це дуже важлива стадія діяльності наших військовиків, бо доки нарід не захопиться ідеями та організацією визвольної боротьби, доти ми не перейдемо до дальшої стадії самої збройної боротьби. Цей перший етап національної революції дає характер ідеологічно-психологічного і соціологічного змагу, що стремить зрушити потенціал сили народу, тобто пасивні мільйони українців, до активної визвольної дії. В цій стадії важливо ініціювати в народі якнайбільше "запальних пунктів", зрушити нарід до різного роду виступів проти російських окупантів. Ця діяльність в основному не має військового характеру, а має характер культурної боротьби проти русифікації, економічних рухів проти пануючої страшної експлуатації, соціальних рухів проти панівних груп москалів і їхніх запроданців-зрадників з-поміж власного народу, виховно-освітніх рухів, що плекають традиції визвольної боротьби, культ визвольних героїчних чинів, вшанування поляглих борців за Україну тощо. В цій стадії придатною може бути роля окремих боєвих акцій. Це ще не повстанська дія. Такі збройні чини порівняти до чинів УВО в 1920-х роках і чинів боєвої референтури ОУН в 30-их роках, а потім проти німецьких окупантів в 1941-1942 рр.

Період чи стадія повстанської боротьби приходить шойно тоді, як заіснує в народі "революційна ситуація", тобто тоді коли десятки і сотні тисяч людей будуть готові й охочі братися за зброю й ставати до отвертого бою з москалями. Цей етап наступить шойно тоді, коли російська імперія буде сильно захитана й ослаблена, коли власні втрати будуть збалансовані ворожими втратами.

Але сьогодні ми головню в стадії ідейного бою. Актуальною є потреба якнайбільше кадрів, які розуміють ролю сили в житті нації, які знають сучасний стан військової технології, вміють її примініти до наших потреб. Потрібні групи військовиків для охоронних цілей і для зв'язку. На черзі, буде запотребування своєрідної Боєвої Референтури, як це було в 30-их роках. Треба вишкільників для Краю і пропагандистів Національної Революції поза Україною. Добре вишколений у військовій ділянці націоналіст - це не той, що вміє лише цільно стріляти зі зброї, але той, який "готовий виконати найнебезпечніший чин, якщо цього вимагає добро справи", який готовий послужити своїми військовими кваліфікаціями для реалізації цілості завдань ОУН. Націоналіст військовик реалізує визвольну політику ОУН кожночасно, а не лише десь-колись, коли треба буде вжити зброї. Сьогодні на потребу примат ідейної зброї. Це означає, що різними способами змагаємо doprowadити до стану в Україні, коли можна буде і буде доцільно викресати масову збройно-військову боротьбу. Тож добрий військовик-націоналіст є сьогодні найперше добрим пропагандистом визвольної національної революції. Треба йти в бій проти російського Дезінформу, примінювати до російської імперії засади психологічної війни, щоб її розкласти знутри. Без цієї передумови не прийде до головного завдання, що його підготовляє здійснити Військовий Сектор - відновлення збройної повстанської боротьби.

/СІВ-ЗУБ/

0
0
00000000
0
0

Ukrainian National Information
Service

May 21, 1983.

Rep. Larry Mc. Donald

Ladies and Gentlemen, I appreciate the opportunity to address your group today, I greet you as a fellow fighter for the freedom of us all trying to turn back the forces of evil and barbarism as exemplified by the international communist movement which is actively at work around the world. I further greet you as a group who has suffered the tyranny of Communism the longest and struggled the hardest. You need no recital from me on the struggle of the Ukrainian People to be free, and masters of their own destiny. Every person reaching the West from the Soviet gulag has spoken of the disproportional number of Ukrainians who are present in the forced labor camps of the Soviet Union.

The Ukraine, as all Historians know, is the Homeland of both the Religious and Cultural heritage on much of what now is called the Soviet Union. The so-called Kievan Russia stood as a cradle of civilization at its peak. Therefore, it is not surprising that the Ukraine, with such a heritage, is the centre of the most active struggle against communist domination. It is further no wonder that the Politbureau attaches so much importance to repression of the Ukraine. The position of head of the Ukrainian SSR KGB is only filled with the most trusted person. This was most notable when Vitaliy Fedorchuk was moved recently from being head of the KGB in the Ukraine to being Minister of Internal Affairs by Yuri Andropov. The Politbureau knows better than anyone else where their political opposition lies. Overlaying all of this is the fact that the Great Russians, ever under Communism, continue the policy of occupying the majority of high places with their own kind to the detriment of other peoples such as the Ukrainians.

The amazing thing to me is the way in which the Ukrainians have survived and persevered in their efforts to be free. The Ukraine suffered from 5-8 million deaths due to the Soviet induced Famine and collectivization. This is to say nothing of 2,400,000 Ukrainians deported to other parts of the USSR and sent to forced labor camps in order to break the back of the Resistance to collectivization.

In passing I might mention that I have just joined as a co-sponsor of Mr. Solomom's H. Con. Res. 111 to Commemorate the Ukrainian Famine of 1933 so that the World does not forget this diabolical deed.

The Ukraine provides an abundance of raw materials for the industry of the USSR which its rich iron, and coal deposits, plus its excellent farmland to feed the rest of the USSR. Not so pleasing to the Soviet masters in the abundance of Heroes and Martyrs the Ukrainian opposition supplies, who daily demonstrate that man's spirit cannot be subjugated in spite of the KGB. Who has suffered more than Valentin Moroz or Leonid Plusysch? Who suffers now more than Ivan Svitlychny (Svitlichni), to say nothing of Yuriy Shukevich or Polovchak boy. It is worthy to note that in Washington, D. C. we do not have statues of Russian literary figures, but we do have a statue of your famous Taras Shevchenko.

I do not need to tell you of the heroic deeds of the many Ukrainians who have fought the Soviets as well as the Nazis. Suffice to say that a general of Ukrainian blood named Buniachenko as one of general Vlasov's ROA Division Commanders liberated fellow in Prague from Nazi rule long before the red army fought its way

there. In fact, general Buniachenko was there first, the American second, and the Red Army ran a poor third.

With all the foregoing in mind to let you know the efforts of Ukrainians to be free are not unappreciated and that we stand shoulder to shoulder with you in your efforts, I do have a short message for you. It is this. Be active politically. By this I do not mean simply to be active in your own Ukrainian Organizations. Do that by all means. Be active also in local politics, state politics and well as International matters. Do not simply vote or praise a politician who comes to one of your meetings and says nice things about you and against Communism. Watch his or her voting record on national defense, internal security and all matters relating to freedom. I say this, and I say it with deep regret, that I see members of Congress saying one thing before thier Constituents and voting in the exact opposite manner in the House of Representatives. I see members paying lip service to Freedom and Anti-Communism, but when confronted with a clear choice, voting against the Forces of Freedom. With your years of struggle, you should be especially well atuned to detecting false notes among politicians. So, let as work for the day of a truly free world when the Ukraine will again be free and the Church Bells of the renowned places of Worship will ring for all believers and Kiev will again be A Free Cultural Centre of that part of the World.

ooooOoooo

THE WHITE HOUSE
Washington

May 20, 1983.

I am indeed proud and honored to send my warm greetings to the Ukrainian Congress Committee of America as you gather to remember the fiftieth anniversary of the forced famine in the Ukraine.

This event provides an opportunity to remember those who suffered and died during the farm collectivization and the subsequent period of starvation and severe repression. That attempt to crush the life, will, and spirit of a people by a totalitarian government holds important meaning for us today.

You have accepted a sacred task to ensure that our thoughts regarding this great tragedy do not fade and that its lessons are not forgotten. The memory of the victims inspires our continuing commitment to a moral vision that expresses our humanitarian concern for all people. Your rally and march serve as a stark reminder to the world's conscience of what transpired a half-century ago. Your actions will also strengthen our resolve not to remain silent and inactive in times of moral crisis.

You have my prayers in remembrance of those who endured this heart-wrenching persecution and transcending human disaster.

RONALD REAGAN.

THE VICE PRESIDENT

Washington

May 16, 1983

Ms. Katherine C. Chumachenko
Director
Ukrainian National Information Service
Ukrainian Congress Committee of America, Inc.
203 Second Avenue
New York, New York 10003

Dear Ms. Chumachenko:

Our prayers are with you on the fiftieth anniversary of the famine in the Ukraine. This great tragedy of a people lost to the savagery of communist repression remains heavy on the hearts of free people everywhere.

The Ukrainian people's continued struggle for freedom reinforces America's determination to deter abuse of human rights. This magnificent courage of your great people humbles free nations to a renewed commitment to fight injustice on every battlefield, strong in our faith in the dignity of each human being, and the hope of peace for all mankind.

Sincerely,
George Bush.

NEWS RELEASE

Ukrainian Congress Committee of America.

Washington, D.C. - During his recent tour of the United States, The Honorable Yaroslav Stetsko was interviewed by Peter Almond, Foreign Desk reporter at The Washington Times. The full page interview, conducted at the office of the Ukrainian Information Service, was published on June 1, 1983. The Washington daily paper, which has a circulation of almost 127,000, is considered the conservative alternative to The Washington Post and is reported to be read carefully at White House.

Ukrainian National Information
Service.

The Washington Times, Tuesday, May 31, 1983

... In 1932-1933, some 7 million to 10 million Ukrainian peasant were starved to death. How come large scale famine took place in an affluent country of 50 million inhabitants, long known as a breadbasket in Europe? Famine then was no natural disaster. Instead, it was caused by man. It was caused by Stalin and the Russian Communist Party with a view to destroying the kulak will to resist forced Soviet collectivization...

N E W S R E L E A S E

Ukrainian Congress Committee of America

From: Ukrainian National Information Service

WASHINGTON, D. C. -- The two city newspapers, "The Washington Post" and the "Washington Times", and all four local television stations carried stories about the UCCA-organized rally in Washington, D.C. on May 21, 1983 commemorating the 1933 famine-holocaust in Ukraine. Four Ukrainians were arrested when nine busloads of Ukrainian-Americans from Philadelphia, New York and Baltimore, as well as Washington locals broke through the barricades holding them 500 feet away from the Soviet Embassy. The crowd, with their signs, statements and chants condemning the Moscow-created famine were covered at 6:30, 10:00 and 11:00, with the demonstration leading off two of the news broadcasts.

The rally began peacefully near the Taras Shevchenko monument, as the hundreds of East Coast Ukrainians braved the rain to hear addresses by Congressmen Larry McDonald (D-GA) and William Dannemeyer (R-CA), and statements sent from President Ronald Reagan, Vice President George Bush and the Mayor of the District of Columbia, Marion Barry.

The crowd then proceeded to a corner approximately two blocks from the Soviet Embassy. Frustrated at the distance, however, they broke through the barricades, chanting slogans and singing both the American and the Ukrainian national anthems. Within minutes, dozens of police and reporters were on the scene. The demonstration and statements from the organizers, protesters and police were filmed.

Seven hundred news releases, along with information about the Ukrainian artificial famine, were sent out by UNIS before the rally. The "Washington Times", the new conservative newspaper in Washington, printed their story the day before the event. (Story attached). At the demonstration, information packets were distributed to all the press. Satellite New Network filmed Congressmen McDonald's and Dannemeyer's speeches, as well as statements by Professor Symon Wozhakiwskyj, a survivor of the famine and Chairman of the UCCA National Committee to Commemorate the Famine-Holocaust in Ukraine, Kateryna Chumachenko, UNIS Director, and Ronya Lozynskyj, SUSTA President. An Associated Press photographer covered the demonstration, and a photo went out over the wire about the event.

The UNIS office be following up with all the press who covered the rally.

Senators Paul Sarbanes (D-MD) and Bill Bradley (D-NJ), and Representatives Don Ritter (R-PA), Sherwood Boehlert (R-NY), Bill Green (R-NY), Fernand St.Germain (D-RI) and Bernadr Dwyer (D-NJ) all provided statements for the rally.

000000000

0
0
0

З М І С Т

1/	Звернення Теренового Проводу до загалу членства і Симпатиків ОУН	1 - 3
2/	Вишколи - Це Обов'язок Кожного Члена	3 - 6
3/	ОУН - Ідеологічна і Етична Організація - Антей -	6 - 9
4/	Суттєвий Шлхх ОУН - І.Ковальський	9 - 10
5/	Ідеологічно-концепційний погляд на сучасну роль Військового Сектора ОУН - /СІБ-ЗУБ/	11 - 13
6/	Rep. Larry McDonald - UNIS	14 - 15
7/	The White House - Washington Ronald Regan	15
8/	The Vice President - Washington George Bush	16
9/	News Release - UCCA - UNIS	16
10/	"The Washington Times" - report	16
11/	News Release - UCC of America	17

